

ваше, че баща имъ е живъ, а това се отнася за другъ единъ близъкъ... Приятель... И когато тѣ се успокоиха напълно и се засмѣха отъ радостъ, майка имъ ги погледна така страшно, както никога не бѣха я виждали да гледа. И сега Сийка неочаквано си представи ужаснитѣ ѝ очи въ онзи мигъ и потръпна. Тя съ страхъ погледна къмъ ковчега, сякашъ умрѣлата можеше да се повдигне и да я погледне отново съ онзи безумно-остъръ погледъ

IV.

На обѣдъ приказваха все за покойницата. Обѣдваха останалата отъ вчера риба, сготвена за нея. Старецътъ непрестанно плачеше. И очитѣ на дъщеритѣ бѣха подути и зачервени. Но въ думитѣ, както въ сърдцата, нѣмаше особено силна скръбъ, нито нѣжностъ, нито любовъ. Смѣло може да се каже, че тѣ съжаляваха повече за факта на смъртѣта, като неизбѣжна трагична участъ на човѣка; съжаляваха повече, тъй да се рече, за загубата въобще, отколкото за смъртѣта на своята майка — Виргиния Боборова, шестдесетъ годишна бабичка, необикновено егоистична, хладнокрѣвна, която не обичаше никого въ свѣта следъ смъртѣта на малкия синъ Кирчо. Защо? Може би за това, че следъ неговата смъртъ и още повече следъ смъртѣта на приятеля на генералшата, безъ да приказватъ никога открито, между тѣхъ се издигна една стена на страшна отчужденостъ.

V.

— Каква предвидлива жена бѣше, — разказваше генералътъ на новодошитѣ за погребението близки. — Каква силна жена бѣше! Сама, преди една седмица още, ми поржча: — Ще наредишъ да изкопаятъ гроба на Кирчо, да измиятъ съ вино коститѣ